

Videnje

Pobeljena so polja nam in pota,
a pod kolesi mraz cinglja in poje.
Povsod ledenih rož cvetè lepota,
jim sonce mavrice pošilja svoje.

Življenja čutim vsak dan dihe kratke
po beli sapi, ki iz ust uhaja.
Od tam ni zame več besede sladke,
srca toplota redko me obdaja.

K junakom mrtvim daleč misel sili:
ledene sveče so jim le prižgane,
za domovino kri so pretočili —

kot čudni vzroki zevajo jim rane...
Počivajo, ne bodo več čutili,
kdaj leto nam zdrsi v strani neznane.

Tone Čokan | Na sveti večer

Povsod plava kot blagoslov mirni vonj kadila, s katerim pokadili smo vse: kuhinjo, sobe, kleti in kašče in skednje in hleve.

Kot smo storili pri nas, tako je proseče sosed napravil, tako zaupno molili so vsi vaščani:

Daj, blagoslovi nas, o Bog, blagoslovi vsa naša dela, vse naše dneve!

Sedaj smo pa vsi — vsak v svojem kotičku — kot ena sama Tvoja družina pri jaslicah zbrani.

Nič več ne plašijo nas mučne razlike, za hip so prenehali boji.

Kralj je krono odložil, puško vojak, plug izpustil iz rok je orač, zapustil je čredo pastir.

Danes smo vsi le ljudje, tako nebogljeni, srečno brezmočni — Tvoji —

Danes na sveti večer,

ko pregnancem ob vodah babilonskih slutnja božjega miru vzplamteva močnejše,

ko zemlja ogromna, v vsej svoji bolestni teži, počiva — vsa mrzla in zasovražena — v topli dobroti božje dlani, da jo ljubeče ogreje.